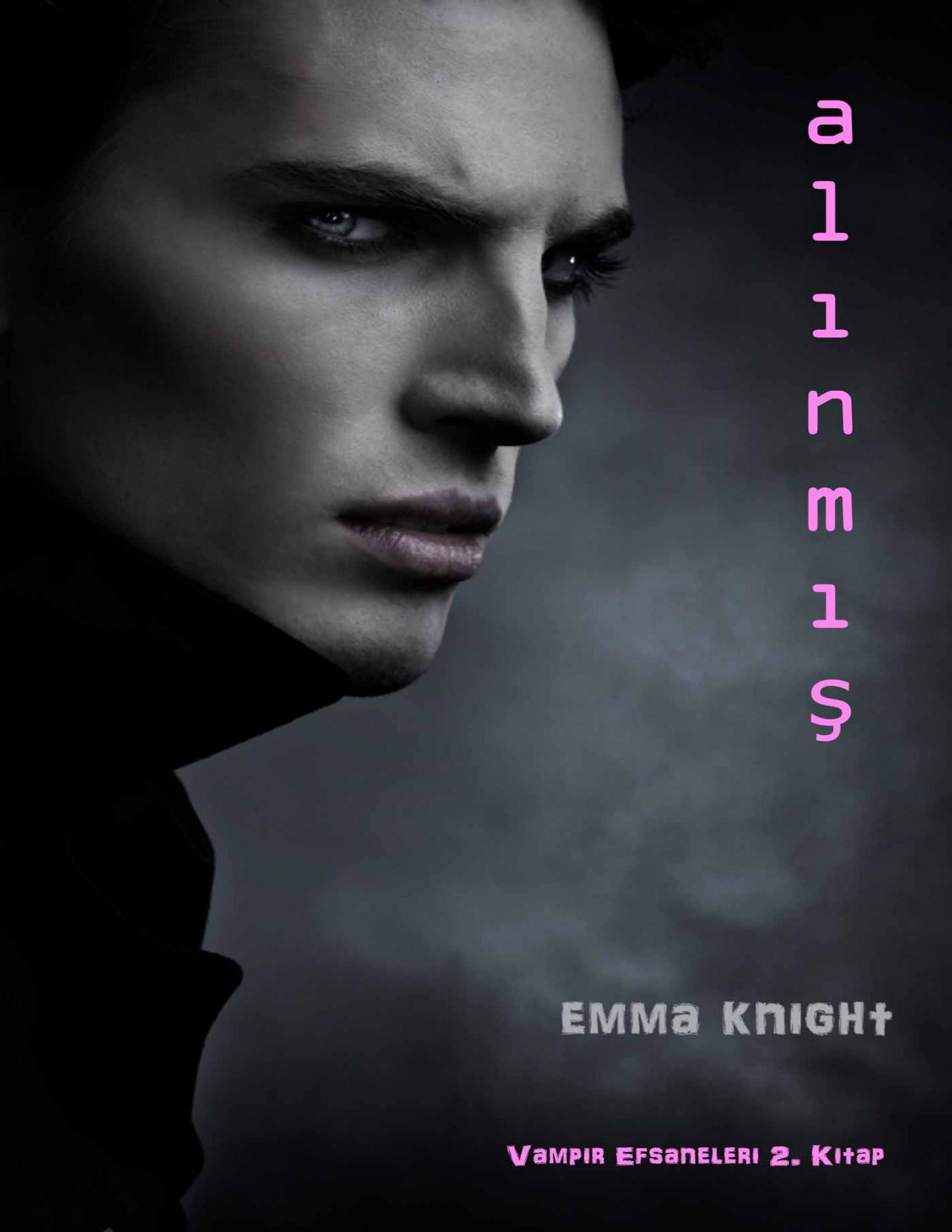

alınış

EMMA KNIGHT

VAMPIR EFSANELERİ 2. Kitap

alınmış

(Vampir Efsaneleri 2. Kitap)

emma knight

Emma Knight Hakkında

Emma Knight çok satan, altı kitaptan oluşan (ve yazılmaya devam eden), VAMPIR EFSANELERİ dizisi: YEMİNLİ, ALINMIŞ, ISIRILMIŞ, SEÇİLMİŞ, UYANMIŞ ve YÜKSELMİŞ kitaplarının yazarıdır. ÜCRETSİZ indirme linkinden bulunabilecek YEMİNLİ (1. Kitap) ile başlıyor!

Yazarla iletiřimde kalın ve sitesini ziyaret edin:

www.emmaknightauthor.com

Emma Knight Kitapları

VAMPIR EFSANELERİ

YEMİNLİ (Vampir Efsaneleri 1. Kitap)
ALINMIŞ (Vampir Efsaneleri 2. Kitap)
ISIRILMIŞ (Vampir Efsaneleri 3. Kitap)
SEÇİLMİŞ (Vampir Efsaneleri 4. Kitap)
UYANMIŞ (Vampir Efsaneleri 5. Kitap)
YÜKSELMİŞ (Vampir Efsaneleri 6. Kitap)

Daha fazla Emma Knight kitabı indirmek için buraya
tıklayın!

Telif Hakları © 2011 Emma Knight

Tüm hakları saklıdır. 1976 ABD Telif Hakları Yasası kapsamında izin verilenin haricinde, yazarın önceden izni olmadığı sürece, bu eserin hiçbir bölümü hiçbir biçim veya şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayınlanamaz, herhangi bir veri tabanında veya geri alma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitap bir başkasına satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı başkalarıyla paylaşmak istiyorsanız lütfen her bir kişi için yeni bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz..

Bu eser tamamen kurmacadır. İsimler, karakterler, işletmeler, kurumlar, mekânlar, olaylar ve tesadüfler yazarın hayal gücünün ürünleridir veya kurmaca olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olabilecek benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm Bir</u>	
<u>Bölüm İki</u>	
<u>Bölüm Üç</u>	
<u>Bölüm Dört</u>	
<u>Bölüm Beş</u>	
<u>Bölüm Altı</u>	
<u>Bölüm Yedi</u>	
<u>Bölüm Sekiz</u>	
<u>Bölüm Dokuz</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Bölüm On Bir</u>	
<u>Bölüm On İki</u>	
<u>Bölüm On Üç</u>	
<u>Bölüm On Dört</u>	
<u>Bölüm On Beş</u>	
<u>Bölüm On Altı</u>	
<u>Bölüm On Yedi</u>	
<u>Bölüm On Sekiz</u>	
<u>Bölüm On Dokuz</u>	
<u>Bölüm Yirmi</u>	

Bölüm Bir

Benji öne uzanıp Rachel'ın sıcak ellerini kavradı. Ona sırrını söylediğinde vereceği tepkiden endişeliydi. Ona kendisi hakkındaki doğruyu söylemekle başka bir şey uydurmak arasında karar vermekte zorlanıyor, bocalıyordu.

Rachel'ın yeşil gözlerine baktı ve boştaki eliyle gözlerinin önüne gelen saçlarını düzeltti.

"Tekrar yemin et," dedi Benji, sesi titriyordu. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Yemin ederim. *Yemin* ederim," diye tekrarladı Rachel kocaman gözleriyle oğlana bakarken.

Benji derin bir nefes alıp verdi, bir anlığına gözlerini kapattı. Daha önce bu sırrını kimseye paylaşmamıştı, özellikle de bir insanla ve kendi içinde bunu ona nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor ve bocalıyordu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için köprünün etrafına baktı.

Tekrar, hala kendisine bakmakta olan Rachel'a döndü ve ellerinin nemlenmekte olduğunu fark etti. Her beklenti anıyla onun daha da gerildiğinin farkındaydı.

"Bunu daha önce kimseye söylemedim" diye söze girdi Benji. "Umarım sana bunu söyledikten sonra da benim hakkımda aynı şeyleri hissetmeye devam edersin."

Bir an sustu, ağzını kapattı ve yutkundu. Sessinin daha güçsüz çıkmaya başladığını hissetti. Devam etmek istemiyordu fakat o noktadan sonra devam etmek zorunda olduğunu da biliyordu.

"Nedir? Hadi söyle artık!" dedi Rachel.

Benji bir nefes daha aldı. "Ben bir vampirim."

*

Rachel, yüzünde karmaşık bir ifadeyle ona baktı. Bir adım geri atarken sıcak elinin oğlanın elinin arasından kaydığını hissetti. İkisi orada durup birbirlerine bakarken havayı bir sessizlik kapladı.

Benji ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ona daha fazlasını söylemeli miydi yoksa Rachel'in bir şey söylemesi için mi beklemeliydi? Onun ne düşündüğünü anlayamıyordu fakat görmeyi umduğu tepki de bu değildi. İlişkilerinin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için kendisine kızgındı ve sırrını söylediği için de kendine kızgındı. Bunun başlı başına kötü bir fikir olduğunu biliyordu fakat kız ona başka bir çare bırakmamıştı. Eğer söylememiş olsa kendisini terk edeceğini biliyordu.

Kapalı köprüde dururken Benji, Rachel'in inanamaz bir halde başını sallamaya başladığını gördü. Kız onu sanki bir uzaylı görmüş gibi baştan aşağı süzdü.

"Vampir mi?" dedi Rachel. "Yalan söylemeyi bırak. Bana gerçeği söyle."

Benji nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Ona yalan söylemiş olduğunu söyleyebilir ve başka bir şey uydurabilirdi; daha az korkutucu ve daha inanılabilir bir şey... Bir an düşündü ve sonra gerçeğe bağlı kalması gerektiğine karar verdi.

"Sana gerçeği söylüyorum. Ben bir vampirim. Sana karşı her konuda dürüst davranmadım ama şimdi bunu düzeltmek istiyorum. Sana her şeyi söyleyeceğim" dedi Benji ona bakıp değişen yüz ifadesinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak.

Rachel bir adım daha geri attı ve "Hayır! Bu mümkün değil. Vampir diye bir şey yoktur."

Benji kızın kendisinden daha da uzaklaştıkça titremeye başladığını görebiliyordu. Onu rahatlatmak ve her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordu fakat ona yaklaşılamıyordu bile!

"Lütfen beni dinle" dedi Benji, ilişkilerinden kalanları kurtarmaya çalışıyordu. "3000 yıl önce doğdum. Bir kalede yaşıyordum ama tehlike yaklaştığında kaçmak zorunda

kaldım” dedi Benji, Rachel’a bir şeylerin daha anlamlı gelmesi için uğraşıyordu.

“Bunları söylemekten vazgeç. Hiç mantıklı konuşmuyorsun” dedi Rachel ellerini havada sallayarak.

“Sana ailemle AHS’ye yakın bir evde yaşadığımı söyledim ama yalandı. Bir ailem yok ve bir evde yaşamıyorum. Lyndvia Kalesi’nde yaşıyorum” dedi Benji.

“Bu çılgınlık. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu yapamam” dedi Rachel arkasını dönerken.

“Bekle, bitirmeme izin ver. Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. İnsanlarla beslenmiyorum.”

“Dur! Yaklaşma bana. Gitmem gerekiyor” diye bağırdı Rachel yürümeye başlayıp, hızla Benji’den ve kapalı köprüden uzaklaşırken.

Benji orada durup Rachel’ın gidişini izledi.

“Dur, gitme. İnan bana her şeyi açıklayabilirim” diye bağırdı arkasından.

Sonra kızın arkasından koşmaya başladı fakat bu Rachel’ın hızlanmasına sebep oldu. “Kimseye söylemeyeceğine yemin etmiştin!” diye bağırdı Benji.

Benji onu takip etmenin faydasız olduğunu fark edip durdu. Onun korkmuş olduğunu ve artık kendisiyle birlikte olmak istemediğini biliyordu.

Toprak bir yolun kenarına gelip durdu ve oturdu. Az önce yaşananları kafasının içinde tekrarlardı fakat hala olanlara inanmıyordu.

Rachel’a gerçekten sırrını söylemiş miydi?

Bir parçası bunu onunla paylaştığı için mutluydu. Bir parçası ise pişmandı. Hayatındaki en büyük hatayı yapıp yapmadığını merak etti.

Bölüm İki

Rachel bloğuna doğru koşarken omzunun üzerinden bakıp Benji'nin hala kendisini takip edip etmediğine baktı. Korkmuştu ve nefes nefese kalmıştı. Daha hiç önce hiç, o akşamki kadar hızlı, hatta o hıza yakın bir hızda bile koşmamıştı.

Rachel evine yaklaştığında garaj yolunda bir polis arabasının yanıp sönen kırmızı mavi tepe lambalarını gördü. Daha yakından baktığında anne babasının polisle birlikte ön kapının önünde durduğunu gördü. Şimdi Rachel daha çok endişelenmiş ve korkmuştu. Neden evlerinin önünde bir polis vardı?

Rachel durup anne babasının polise yaptığı hareketleri izledi. Ne dediklerini anlayamıyordu fakat mutlu görünmüyorlardı. Orada durup izlerken nefesini düzeltti. Kendisini topladı ve evine doğru yürümeye başladı.

Ön avluya yaklaştığında hareket sensörlü ışık yüzünü aydınlattı. Anne babası ve polis dönüp ona baktığında araba farında kalmış bir ceylan gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Kızınız bu mu?" diye sordu polislerden biri.

"Evet, bu Rachel" dedi babası.

Rachel'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Tek düşündüğü, arkasını dönüp geldiği yöne kaçmaktı. Durumla ve getireceği herhangi bir şeyle yüzleşmek istemiyordu. Polisin ondan ne istiyor olabileceğini anlamıyordu.

İki polis memuru ona bakarken Rachel ön kapıya doğru yürümeye devam etti.

"Rachel Wood?" dedi bir polis memuru elindeki kâğıtlara bakarak.

"Evet" dedi Rachel.

"Robert Greene hakkında bir bilginiz var mı?"

İki polis memuru bir süre onun cevap vermesini beklediler.

“Şey... Evet” dedi Rachel kısık sesle. “Aynı okula gidiyoruz.”

“Evet, aynı okula gidiyorsunuz. Bunun zaten biliyoruz. Bilmek istediğimiz, bu akşamki kavgayla ilgili olarak senin ne bildiğin. Görgü tanıklarına göre sen tam ortasındaymışsın.”

Rachel ne yapacağını bilmiyordu. Ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Kavganın tam ortasındaydı fakat o akşam öğrendiği her şeyi de itiraf etmek istemiyordu. Her şeyi daha yeni kavramaya çalışıyordu.

“Tam olarak ortasında değildim aslında” dedi Rachel “fakat olanları gördüm.”

“Bize olayla ilgili bildiğin her şey gerekiyor. AHS’den birkaç futbol oyuncusu delikanlı şu an Westchester North Hastanesi’nde ve durumları oldukça ciddi.”

Rachel kalbinin sıkıştığını hissetti. Ne yapacağını bilmiyordu.

“Onları kimin dövdüğünü bilmemiz gerekiyor. Bize kiminle birlikte olduğunu söyleyebilir misin?”

Rachel polise yalan söyleyemezdi.

“Benji. AHS’den bir öğrenci.”

Polis memurları birbirlerine bir bakış attı ve biri elindeki deftere not almaya başladı. Rachel polisin Benji yazdığını gördü.

“Bu Benji nerede yaşıyor?” diye sordu polis memuru.

Rachel ne diyeceğini bilmiyordu. Onlara Benji’nin bir vampir olduğunu ve bir kalede yaşadığını söylemeli miydi?

“Emin değilim” diye cevapladı Rachel.

“Arkadaşının nerede yaşadığını bilmiyor musun?” diye sorgular şekilde sordu polis memuru.

“Aslında tam olarak *arkadaş* sayılmayız” dedi Rachel “Yeni tanıştık.”

İki polis memuru Rachel’a sorgular gözlerle baktı. “İlişkinizi nasıl tanımlarsın” diye sordu biri.

Rachel nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kendisi de ne olduklarını bilmiyordu. Arkadaşlar mıydı? Düşmanlar mıydı? Erkek arkadaş, kız arkadaşlar mıydı? Bilmiyordu.

“Daha yeni tanışmış olduğumuzu söyledim. Arkadaş oluyorduk ama artık onunla arkadaş olmak istediğimden emin değilim” diye cevapladı Rachel net bir şekilde.

“Neden peki?” diye sordu polis memuru.

“Çünkü o, olduğunu düşündüğüm kişi değil” diye cevapladı Rachel.

Polis memuru aynı fikirde olduğunu belirtir şekilde başını salladı; sanki ne demek istediğini biliyor gibiydi. “Kavgayla ilgili başka bir şey biliyor musun?” diye sordu polis memuru tekrar.”

“Hayır, bildiğimi sanmıyorum” dedi Rachel.

“Vakit ayırdığın için teşekkür ederiz. Benji’den tekrar haber alırsan hemen karakolu ara. Onun için bir arama ekibi oluşturduk. Elimizdeki tek şey, bir cep telefonuyla çekilmiş, bulanık bir fotoğraf; fakat yüzünü seçemiyoruz. Ah bu arada, aklına başka herhangi bir şey gelirse lütfen bize haber ver” dedi polis memuru.

“Tamam” dedi Rachel, endişelenmişti.

“Teşekkür ederiz memur beyler” dedi Rachel’ın babası yüzünde ciddi bir ifadeyle.

“İçeri gel tatlım” dedi Rachel’ın annesi “sanırım bir aile toplantısı yapmamız gerekiyor.”

*

Rachel’ın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu ve elleri terliyordu. Oturma odasına doğru anne babasını takip etti ve kanepeye oturdu.

“Kim bu Benji denen tip?” diye sordu babası Rachel karşısındaki kanepeye yerleşirken.

“Okuldan tanıdığım bir çocuk” dedi Rachel.

“Kaç yaşında ve kaçınıcı sınıfta?” diye sordu annesi.

“Şey, o son sınıf ve sanırım 18, emin değilim” diye cevapladı Rachel yumuşak bir tonla.

“18!” diye bağırdı babası. “18 yaşındaki bir çocukla ne işin var senin?”

“Onunla bir *işim* yok! Daha önce söyledim, onunla yeni tanıştım ve çok az tanıyorum” dedi Rachel kendini savunarak.

“Sen daha 15 yaşındasın küçük hanım. On sekiz yaşında bir çocukla bir ilgin olamaz. Özellikle de on sekiz yaşındaki bir suçluyla” diye ekledi babası.

“Tatlım, bence biraz fazla büyütüyorsun. Çocukla daha yeni tanışmış işte, ona bir müsaade et” diye araya girdi Rachel’in annesi.

Rachel annesine gülümsedi ve ikisi gizli bir anlaşmayla birbirlerine baktılar.

“Ben sana güveniyorum tatlım. Bu kavgayla hiçbir ilgin olmadığını biliyorum” dedi Rachel’in annesi. “Fakat bize söylemek istediğin başka herhangi bir şey var mı?” diye sordu.

Rachel bir an durdu, sanki söylemek istediği şeyi saklamak ister gibi yutkundu ve “Hayır, hepsi bu kadar. Başka bir şey yok.”

Rachel o anda suçluluk hissetmeye başladı. Annesi tüm bu olanlar karşısında son derece iyi niyetliydi ve ona güvenmişti. Annesine yalan söylediği için nefret etti. Anne ve babasına Benji’yle ilgili tüm gerçeği söylemek istiyordu fakat o gece yaşananlardan sonra bunu yapamayacağını biliyordu. Gerçeği bilmemelerinin daha iyi olduğuna karar vermişti.

“Toplantı bitmiştir” dedi babası kanepeden kalkarken.

Rachel yukarı, odasına çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Bir süre kapının önünde durup neler olduğunu anlamaya çalıştı. Banyoya gidip lavaboda yüzüne biraz soğuk su çarptı. Birkaç dakika kollarına yaslanarak orada durdu ve aynada yüzüne baktı. Bunlar gerçekten olmuş muydu?

Banyoda dururken tüm akşamı aklının içinden tekrar tekrar geçirdi; anne babasıyla konuşmaları, polis memurları